

trekjes komen er in voor, waar zij met beminnelijke openhartigheid allerlei intieme herinneringen verhaalt.

Dat liefde tot hare Moeder en bewondering voor de geduldige lijderees haar tot eenige overdrijving in hare voorstelling kan verleid hebben, is waarschijnlijk en zeer zeker vergefelijk.

Elizabeth begreep, dat men haar wellicht hiervan zou beschuldigen en trachtte zich bij voorbaat tegen dit verwijt te dekken, door er in de voorrede op te wijzen, dat hare doode door allen, die haar gekend hadden, geroemd werd als „onder de braven eene zeer zeldzame vrouw.” De kinderliefde had dus de dochter geen vergrootglas in de hand gegeven, toen deze zich opmaakte hare herinneringen en overdenkingen te boek te stellen en daarin hare moeder te verheerlijken.

Wie zou gedacht hebben, dat deze ernstige, steeds over zedelijke volmaking, dood en eeuwigheid peinzende schrijfster het schertsgrage publiek en heeren recensenten ooit stof tot ondeugenden spot zou geven? Toch gebeurde dit en de aanleiding tot die vroolijkheid was deze: Elizabeth Post werd verliefd!

„De jeugd, de rauwe jeugd moet kooten vroeg en spa,” had Vader Cats verklaard en Betje Wolff legde dien tekst op hare wijze uit. Nu, Elizabeth Post kootte ook op hare beurt en mocht het al wat spa zijn, — ze was ongeveer acht en dertig — ze deed het met te meer vuur. Ze had Ds. Overdorp ergens ontmoet en was toen al spoedig tot de overtuiging gekomen, dat die man nu juist de ware voor haar zou zijn. Gelukkig was hij dezelfde meening toegedaan en volkomen bereid de leegte aan te vullen, die Natuur, Letteren en Vriendschap in Elizabeth's hart hadden opengelaten. Maar er schenen moeielijkheden in den weg te zijn, die hen verhinderden zich onmiddellijk met elkander te verloven. En Noordwijk-Binnen, waar de predikant stond, en Velp, waar zijne beminde Elize sedert den dood harer moeder woonde, zijn ver van elkaar, zoodat de ontmoetingen der geliefden niet talrijk waren. Dit was voor Elizabeth een hard geval.

„Ik Zogt reeds sints vroeger tijden
 „Een vrind, een vrind, wien mijn geluk verblijden,
 „Die in mijn smart kon lijden,
 „Die voelt wat ik gevoel;
 „Ik mocht in U dien vinden,
 „Mijn eenigen beminden;
 „De liefde wilde ons binden,
 „Maar 't lot maakte ons slechts vrinden.
 „Dit woord luidt ons zoo koel.
 „Wij hadden teedrer doel.”

Zoo klaagt ze en duidelijk blijkt hieruit, dat de neiging voor den Klopstock lezenden „vriend” uit de Amerongsche bosschen maar kinderspel was vergeleken bij haar gevoel voor den Eerwaarde. Nu werd niet slechts Klopstock